

Kapecz Zsuzsa

STEINER

(részlet)

A Steinerek, ősidőkre visszamenően, kertészkedésből éltek. Amikor a két Steiner fivér, Leo és Alexis a városba érkezett, s valahol a parlagon hagyott földek és a vadgesztenyés határán megvett egy elhanyagolt, pitypanggal benőtt telket, a péktől kezdve a temetői kegyeszerárusig mindenki előre megjósolta nekik a biztos kudarcot, hiszen akinek szeme volt, az láthatta, hogy nincs más arrafelé, mint agyag és agyag, és messzebb egy bezárt kavicsbánya, és bizonyára olyan eséllyel kertészkedhet valaki a vidéken, mintha a sivatagi homokba telepítene fenyőfákat. Egyvalaki hitt csak a fivérek sikerében, és igyekezett segíteni az első perctől fogva, a kis cukrászbolt tulajdonosának a lánya, a lángvörös hajú, szeplős és szelídségének leple alatt férfiasan határozott Laura, akinek ez a bizalom és segítőkészség lett aztán a végzete, mert beleszeretett a fiatalabb fivérbe, és feleségül ment hozzá.

A városnak az a része, ahol a telket vették a fivérek, több mint két-órás villamosozásra esett a belvárostól. Földszintes és egyemeletes, megsüllyedt házak között kanyargott a sín, elhaladt a sörgyár óriási telepe mellett, már évek óta csupán a gyár egyik elkülönített üzemcsarnokában folyt a munka, a dolgozókat csapatokban bocsátották el, és azt beszéltek, a külföldről jött igazgató fűnek-fának tartozik egy nagy zsák pénzzel. Esténként a sörgyár régi, omladozó tornyokkal és kőpárkányokkal díszített épületeit valamennyire kivilágították, s a kísérteties, kékes neonban derengő ablakok mögött csak nagy néha gyulladt fel egy irodai lámpa megnyugtatóbb, meleg fénye. Amikor a villamos a sörgyárat maga mögött hagyta, végigzötyögött a repkénnyel és vadszőlővel befuttatott hosszú téglakerítés mentén, és túljutott a temetői megállón, megérkezett egy szabálytalan kis térre, amely a végállomást jelentette, az itteni őslakosok azonban, tréfálkozván a sírkert megszőkötött közelségével, gyakorta mondták a máshonnan idetévedt utasoknak, hogy nekik ez még csak az utolsó előtti megálló.

A szabálytalan alakú kis tér volt a városrész lelke. Itt nyitott boltot mindenki, aki elért valamit a bennszülöttek körében, innen nyílt

a porlepte platánokkal szegélyezett girbegurba utca, amely a főutcának számított. Itt volt a pékség, a vegyesbolt, a patika és az örökösen bezárt postahivatal, a télen ponyvával letakart falikút mellett a parányi cukrászda, amely a májusi jó idő jöttével mindig teraszos kávéházzá alakult, s itt volt a tér közepén a petúniával és bársonykával körülültetett templom, és hátul, a sekrestye ajtajától mindössze száz lépésnyi út vezetett a kocsmáig, és bár a tiszteletes minden követ megmozgatott, hogy a búfelejtőként emlegetett italbolt költözzön végre távolabb, fáradozása sorozatosan kudarcot vallott.

A két Steiner fivér rövid idő alatt megismertette magát a szabálytalan kis tér környékén, a lányokkal és az asszonyokkal könnyen ment a beszélgetés. A Steiner fiúk a húszas éveik elején jártak, szépek, magabiztosak és kihívóak voltak, a maguk urai. Az idősebbik Steiner magas és erős alkattal dicsekedhetett, télen-nyáron kopott, fekete bőrmellényt viselt, zsebéből kikandikált egy régi ezüst zsebóra, súlyos láncon, vonzódott a posztóból varrt ellenzős sapkákhöz, bár ezeket többnyire a kezében hordta, mert nemhiába hívták Leónak, haja oroszlánsörénynek is beillett volna, s minduntalan lecsúszott róla a sapka.

Alexis külsejével volt egy kis gond. Ő maga úgy fogalmazott, hogy nem nőtt magasra, de pontosabbnak tűnhet az a megállapítás, hogy Alexis, sajnálatos módon, rendkívül alacsony volt. Bátyjához hasonlóan dús, göndör hajjal, finoman rajzolt vonásokkal és meleg barna szempárral ajándékozta meg a sors, csak hát a természete... Az embernek folyton olyan érzése támadt, ha ránézett, hogy fél kézzel felemelhetné... a második gondolata viszont már az volt, hogy ez a fiú kicsi ugyan, de nagyon szép... és persze, a férfiak rendszerint az első, az asszonyok a második benyomásuk alapján ítélték meg a fiatalabb Steinert. Alexis kedvelte a bordó színt, és szívesen parádézott végig a főutcán bordó kordbársony öltönyben vagy széles karimájú kalapban, így aztán a kicsi Steinert gyakran bordó Steinernek is hívták, míg a bátyját, Leót, a nagy testvérként vagy oroszlán Steinerként emlegették.

Akárki akármit mondott, a Steiner fivérek megvetették a lábukat a fillérekért megszerzett telken. Azzal kezdték, hogy kiirtották a gatz, elvitették a szemetet, öntözőkészüléket vásároltak, és azzal folytatták, hogy díszbokrokat és faládákat pakoltak le egy békebeli teherautórol, amelyhez ugyancsak aprópénzért jutottak hozzá. Egész ügyesek ezek a fiúk, hümmögött elismerően a temetőőr, aki szabadnapjain a kerté-

szetben vállalt gereblyézést és gyomlálást, és a Steiner fivérek valóban jól boldogultak, ha eladtak egy cserép virágot, másnap kettőt hoztak az árából, ki tudja, honnan. A következő évben már melegházat építettek, és felhúztak egy emeletet az iroda fölé, fürdő és ágy várta őket esténként, mert addig csak két matracon aludtak a földön, és lavorból mosakodtak. A bútorokkal egy kicsit gondban voltak, mert Alexis, akit a nagy testvér folytonosan nagyravágyással és öccsének piperkőc természetéből fakadó oktalan pazarlással vádolt, egy óvárosi régiségüzletből szerette volna berendezni az emeleti lakást, de Leo, aki a pénzügyekben a döntő szót kimondta, ellenvetést nem tűrően kijelentette, hogy semmilyen fényűzést nem engedhetnek meg maguknak, és pohárszékre meg tükrös szekrényre nem vesz fel hitelt. Első a munka, és minden más csak utána jön, mondta az öccsének, s ebben az a rejtett üzenet is benne foglaltatott, hogy nagyon jól tudja, Alexis az utóbbi időben egyre hosszabbra nyúló kitérőket tesz a cukrászbolt irányába, amikor a rozzant teherautóval útnak indul a virágpiacra. Alexis hallgatott. Amúgy is rossz volt a lelkiismerete, mert úgy gondolta, hogy a vörös hajú cukrászlány iránt érzett vonzalmával elárulja a bátyját, hiszen amikor eljöttek otthonról, és elhatározták, hogy a saját lábukra állnak, ünnepélyesen, mintegy vérszerződéssel lemondtak a szerelemről, megfogadták, harmincéves korukig egyikük sem nőszül, mindketten csak az üzleti érdeket tartják szem előtt. Ráadásul Laurát vallásosan nevelték, családjá nagy titokban egy zárt csoportba tömörülő szektához csatlakozott, maguknak való és egyszerű életvitelű emberekhez, s a cukrászmester és a felesége egyáltalán nem örült egy idegen legyeskedésének a lányuk körül, elejtett megjegyzéseikből a fiatalabb Steiner arra következtethetett, hogy a szülők már kijelölték a leendő vejüket a gyülekezetben. Laura mindössze tizenhat éves volt, és egyelőre teljesen határozatlan, tetszett neki a bordó Steiner, ugyanakkor nem mert vitába bocsátkozni a szülőkkel, így aztán a lehető legrosszabb megoldást választotta, hitegette Alexist és fogadta az udvarlását, miközben rettegő pillantásokat vetett a bolt udvari ajtaja felé, ahonnan bármikor felbukkanhatott anyja vagy apja. Az egyik süteményes pult fölött, összetákolt és fehérre festett polcon egy kicsi, kecses rádió szólt egyfolytában, nyitástól zárásig, többnyire tánczenét sugárzott, s Laura halkán dúdolgatta az ismerős dallamokat, és ilyenkor is az udvari ajtó irányába tekintgetett, mert apja megtiltotta neki, hogy világi dalokat énekeljen. Híreket sem hallgathatott, ilyenkor gyorsan továbbcsavarta a keresógombot, s igazán akkor volt

boldog, ha időjárás-jelentésre bukkant valamelyik csatornán, mert a hó vagy az eső előrejelzésében semmi kivetnivalót sem találhattak a szülei. A fiatalabb Steiner hamarosan rájött, hogy ha a többi vendég előtt virágnyelven szeretne szót váltani a kedvesével, legjobb, ha a várható időjárásnál marad, és amikor kávéivás közben feltette a kérdést, vajon a közeledő front hatására átmenetileg felszakadozik a zárt felhőzet és előfordulnak rövid napsütéses időszakok vagy mégsem, valójában azt tudakolta a lánytól, mikor adódhat az aznap egy rövid séta a temetőkert távolabbi parcellái között. Laura válaszaiban a több órás napsütés egy biztosra vehető találka ígérete volt, a változékony idő, némi napsütéssel, azt jelentette, hogy nem felelhet azonnal, és Alexis kénytelen lesz egy újabb kávéra beugrani a cukrászdába a délután folyamán, ha pedig a lány arról mesélt, hogy szeles, hideg idő várható, és borongós az ég, a fiatalabb Steiner szomorúan baktatott vissza a teherautóhoz.

Nem sokkal az emeleti építkezés befejezése után, egy meleg október végi napon, amikor délelőtt több órás napsütés örvendeztette meg Alexist, gondolt egyet, és összes félretett pénzén vásárolt egy rádiót, s büszkén odaállította az irodában a nagy testvér íróasztalára. Leo nagy munkában volt éppen, gondterhelten lapozgatott kockás füzetében, amelybe a kiadásaikat jegyezte, és teljes szélességében számlák borították az asztalt. Fel sem nézett, amikor meghallotta öccse bakancsának nyikorgását, csak arra figyelt oda végül, hogy Alexis túl sokáig álldogál mellette mozdulatlanul. Valami baj van, kérdezte az izgatott fiútól, aztán a tekintete megállapodott a világosbarna kartondobozon. Alexis sebesen kibontotta a papundepliből a formás kis készüléket, nézd, Orion, varázsszemes, és ez itt a keresógombja, na mit szólsz hozzá, fordult a bátyjához. A nagy testvér hozzá sem nyúlt a rádióhoz, egy kicsivel előbbre hajolt az egyszerű parasztszéken, amelyen eddig merev tartással ült, és úgy fogta az ujj a közé a tintaceruzát, mintha egy szál cigaretta lenne. Pipec, nézett végül az öccsére, s már abból, hogy Alexist a gyerekkorukból származó becenevén szólította, már abból sejteni engedte, hogy sok jót nem várhat a válaszból, amely tulajdonképpen nem visszakérdezés volt, drága Pipec, te már megint ostobaságokra költekeztél? A fiatalabb Steiner arcára ráfagyott a mosoly. Leo, mondta Alexis jelentőségteljesen a bátyjának, a születésnapodra hoztam. A nagy testvér egy arasznyival még előbbre dőlt a széken, és aprókat kopogott a kockás füzet borítólapján a tintaceruza hegyével. Nem is örülsz, kérdezte Alexis. Pipec, folytatta tü-

relmesen a bátyja, mintha egy kisgyereknek magyarázna nehezen érthető dolgokat, drága Pipec, tudod jól, hogy a születésnapom november közepén lesz. Persze, felelte gyorsan a fiatalabb Steiner, de ezt előlegként hoztam, a többi ajándékot majd utána... Na és mire jó ez, kérdezte a nagy testvér. Alexis csodálkozott. Leo, nézett a bátyjára, csak nem azt akarod mondani, hogy nem láttál még rádiót? Leo most felállt, tett néhány lépést az öccse felé, és rászegezte szúrós tekintetét, de a délelőtti többórás napsütéstől fellelkesült Alexis, aki rendszerint nem ellenkezett a bátyjával, elhatározta, hogy ezúttal nem adja fel egyikönnyen. Leo, mondta behízog hangon, te is tudod, hogy a rádió remek találmány, általában hangulatosabbá teszi a munkásember életét, egész nap zenét hallgathatsz, a kedvenc dalaidat, és óránként vannak hírek, és minden reggel bemondják az előrejelzést... Milyen jelzést, szakította félbe öccse szóáradatát a nagy testvér. A várható időjárást, nézett rá szégyenlős mosollyal Alexis, mondom, hogy remek dolog a rádió. Minden reggel, kérdezte Leo, és szúrós tekintetét le nem vette az öccséről. Igen, minden reggel, ismételte nyugtalanul a fiatalabb Steiner. A bátyja hallgatott egy kis ideig, aztán hátat fordított, az ablakhoz lépett, és rezdületlen arccal vizsgálta a díszbokrok közé vezető ösvényt, amelyre lassan pörögve hulltak a szélben a juharfa termései. Aztán mégis beszélt, halkán és fegyelmezetten, és Alexis csak a széles vállának alig észrevehető rázkódásából sejtette felindultságát. Ide figyelj, Pipec, mondta a nagy testvér, nem tudom, hogy általában mi a csuda lehet az, ami hangulatossá teszi a munkásember életét, az igazat megvallva, és tekintettel a mostani közállapotokra, a legkevésbé a rádiót gondolnám a hangulatjavítás megfelelő eszközének, de mindegy, hagyjuk az általánosságokat, maradjunk az én kedélyhullámzásaim vizsgálatánál, nos, annyira már megismerhetél az elmúlt huszonhárom év alatt, hogy rémesen rossz ébredő vagyok, s amikor végre kidörzsölöm a csipát a szemem sarkából, és remegő kézzel felhajtom az első csésze kávé, ami, mellest, egyre silányabb minőségű malátakeverék, mert igazi pörkölt kávéra, úgy tűnik, már reményünk sem lehet többé ebben a munkáséletben, szóval, annyira utálok korán kelni, hogy még az óraketyegés is felidegesít, nemegyszer ráförmedtem, hogy fogd be végre a lepcsés század, és ajándékozz meg egy kis nyugalommal, így hát egyszerűen nem fér a fejembe, Pipec, hogy a francba akarsz örömet szerezni nekem, éppen nekem, egy hajnalban már indulókat harsogó zajládával. Nekem nem kell rádió, folytatta a még mindig a csendes októberi kertet bámuló

nagy testvér, én egész nap dolgozom, és ragaszkodom ahhoz az egyetlen fényűzéshez, hogy elmerüljek a gondolataimban, vagy úgy is mondhatnám, ragaszkodom a személyes szabadságomnak ehhez a megmaradt darabkához, mert inkább hallgatom a saját köhögésem, a locsológumi szörcsögését és a szomszéd macskáinak kurrogását, mintsem olyasfélékkel javítanám a hangulatomat, hogy például megy az elnök a mezőre, jobbán munkás, balján paraszt, lába között zörg a haraszt... Egyébiránt, dűnnyögte Leo, arra költöd a pénzed, amire akarod, és igazán megtisztelő, hogy a mai vásárlásodnál én jutottam elsőként az eszedbe, azt viszont bizonyára elfelejtetted hirtelen, hogy a jól ismert okok miatt, ugyanannyira utálok megünnepelni a születésnapomat, mint amennyire utálok a koránkelést, s bár ez még csak a huszonharmadik novemberem lesz, az lenne az igazán megtisztelő, ha a továbbiakban nem emlékeztetnél erre a számomra felesleges hajcíhőre. De hát jó testvérek voltunk mindig, vetette közbe idegesen Alexis, mivel a bátyja csak olyankor beszélt ennyire hosszasan, ha valami nagyon kellemetlen dolog elmondására készült. Igazi jó testvérek, helyesel az idősebb Steiner, igazi jó testvérek voltak a kezdetektől, amikor összefogtunk apánk zsarnokoskodása ellen, és nemhiába olvastuk esténként vagy százszor a szegény seprűkötő fiainak a történetét, illet ránk a két testvér meséje, én legalábbis találónak érzem, hogy egyazon két oldalra fényes vagy vak tükörként mutathat két egymásra rímelő sorsot, és igazán megérdemeltük volna, hogy reggelenként egy-egy aranytallér guruljon elő a párnánk alól, bár a hozzánk csatlakozó állatsereglettel bizonyosan gondban lennénk... De mi nem váltunk el soha, szólt közbe egyre fokozódó idegességgel Alexis, bátyja megérezte az ingerültségét, és hátranézett. Eddig nem váltunk el, mondta szárazon a nagy testvér, de ami késik, az nem múlik. Alexis várt egy kicsit, nem tudta mire vélni a megjegyzést. Végül is, fordult újra az ablakon túl pilléző juharrepülők, gyerekkoruk egyik kedvenc játéka felé az idősebb fivér, végül is a királylány és a legyőzendő sárkány csak most következik majd a mi történetünkben. Mire gondolsz, kérdezte, rosszat sejtve Alexis. Arra, hogy mi ketten nem hibázhatunk, felelte a bátyja, mert nekünk csak egy lehetőséget adhat az élet, idegeneknek számítunk érrefelé, és minden lépésünket figyelik, igen, az a véleményem, hogy nem követhetünk el hibákat, akkor sem, ha ennek önfegyelem és lemondás az ára. Mire gondolsz, kérdezte megint Alexis, de már tudta, hogy mi következik. Leo most végre elfordult az ablaktól és farkasszemet nézett az

öccsével. Alexis egy darabig állta a tekintetét, aztán lehajtott fejjel várta a szidást, mintha csak újra térdnadrágos iskolásfiú lenne, bátyja szigorára és parancsnokságára bízottan. Arról van szó, Pipec, tért végre a lényegre a nagy testvér, hogy te unos-untalan ott melengeted a fokhagymagerezd méretű ülepedet a cukrászdában, ahelyett, hogy minden erődöt és figyelmedet a munkára összpontosítanád, az előrébb jutásra és a gyarapodásra, hiábavaló násztáncot jársz egy, a fészekrakáshoz szerencsére még túl fiatal tojó körül, miközben mi ketten szövetséget kötöttünk, és megfogadtuk, hogy megpróbálunk a semmiből valamit teremteni az elkövetkező években. Én legalábbis, folytatta Leo, nem azért jöttem el otthonról közel öt esztendeje, hogy süldőlányok kurta kis szoknyácskáját emelgessem vagy ilyesmihez akár csak hallgatólagosan segédkezzem a taknyos öcsémnek, drága Pipec, mert ezt megtehettem volna abban az Isten háta mögötti porfészekben is, ahol először megláttam a napvilágot, s amelynek a határát a hatalmi tébolyban szenvedő apánk minden lehetséges módon tiltotta átlépni, így aztán, mit tehettem más, a magam részéről egyszerre kétszer voltam kénytelen meglátni szülőföldem szép határát, először és utoljára, mert vissza akkor sem megyek, ha itt az éhhalál fenyeget majd egy napon. A nagy testvér ezzel befejezte a mondandóját, és az öccsének továbbra is hátat mutatva, figyelmesen és hosszan szemlélte a gúlába rendezett virágcserepeket az udvaron. Alexis hallgatott. Így vártak mozdulatlanul egy darabig, míg a fénypásmák egy kissé odébb vándoroltak a falon. Nincs valami hozzáfűznivalód, kérdezte végül a nagy testvér, s hangjában egy árnyalatnyi nyugtalanság érződött, öccse többnyire szenvedélyesen védte a maga vélt vagy valós igazát, és szótlansága gyanút keltett. Odakint, a néptelen utcán egy tejeskocsi zötyögött végig, és kannáinak zörgése megtörte a csendet. Alexis valamit maga elé mormolt, amiből Leo egy szót sem értett, de a következő pillanatban meglepetten hátrafordult, mert szájharmonika hangja harsant fel. Alexis ritkán játszott mások előtt, s ebben még a bátyjával sem tett kivételt, annak ellenére, hogy kisgyerek kora óta nap mint nap gyakorolt a harmonikán, és lassan mestere lett a hangszernek, legszívesebben akkor zenélt, ha elbújhatott egy magányos zugba, nem igényelt és nem túrt el közönséget. Az, hogy most úgy döntött, megajándékozta a nagy testvért néhány szívderítő dallammal, nyilvánvalóan békítési szándékot jelentett, ráadásul a bátyja kedvelt dalait választotta. Leo visszaült az íróasztalhoz, és keresztbe tett lábbal hallgatta a muzsikát. Alexis, amilyen hirtelen kezd-

te, olyan hirtelen abba is hagyta a zenélést, ne félj, minden rendben lesz, ígérem, nézett a bátyjára, aztán gondosan megtörölgette és elrakta a kis selyembélésű dobozba a harmonikát, rámosolygott a hallgatásba burkolózott nagy testvérrre, és gyors léptekkel kiment az irodából.

Néhány napig semmi sem történt. Leo délutánonként továbbra is számlákkal és hivatalos papírokkal bajmóldott, és mire végzett, az alkonyi napsütés már csak néhány percig szórta a falra egyre halványodó fényét. Leo biztos volt benne, hogy öccse megértette, mit kell tennie, s ezért nem pazarolt több szót a fegyelmezésre. A rádió felkerült az emeletre, Alexis ágya mellett lapult a kartondobozban, és bár a fiatalabb Steiner tüntetően nem használta a készüléket, Leo, amikor az irodában dolgozott, többször is felfigyelt arra, mintha az időjárás-jelentés hangfoslányait hallaná odafentről, de megnyugtatta magát, hogy bizonyosan csak képzelődik.

Egy szeles, derült keddi napon beköszöntött a november, és a nagy testvér azzal lepte meg az öccsét, hogy a pavilonok kulcsát a reggeli takarítást és locsolást elvégző öregasszonynál hagyta, és rábízta a délelőtti vevők kiszolgálását, Alexisnak pedig kurtán odavetette, hogy hozza elő a teherautót a garázsból, mert indulnak bútort venni. Leo vezetett, és meg sem állt a bolhapiaciig, hamarosan ruhakupacok és bútorhegyek között ténferegtek s tanácstalanul báméskodtak. Töménytelen lom és használhatatlan állapotba züllött holmi vonzotta a tekintetüket, Alexis összevásárolt egy halom szakadozott autósújságot és könyvet, Leo pedig hosszan alkudott egy míves, zománcozott karkötőre, melynek ezüstpántjába finoman formált betűkkel vésték a Gott Mit Dir feliratot. Alexis megkérdezte a bátyjától, kinek szánja a csupán női csuklóra illeszthető ajándékot, de a nagy testvér, ahogyan gyakorta tette, most is elengedte a kérdést a füle mellett. Jó ideig bók-lásztak árustól árusig, de semmilyen, a kedvükre való bútort nem találtak, és már indultak haza, amikor a parkolóban megállt egy rozoga autó, utánfutóval, a rakomány egy öreg ládapad, nyers kidolgozású asztal és néhány festett parasztszék volt. Pár garasért kínálták mindet, így a nagy testvér gyorsan fizetett, és a parasztoktól vett holmit felpakolták a teherautóra. Otthon berendezték az emeleti szobát a bútorokkal, és Leo kivételesen engedélyezett maguknak egy-egy pohár bort, pedig munkaidőben tiltotta az ivást. Amikor bevégezték a rendezkedést, Alexis újságokból kivágott képeket rajzszőgezett az ágya fölé, majd bátortalan mozdulatokkal, szeme sarkából a bátyját lesve,

elővette a rádiót a kartondobozból, egy székre állította, és éjjeliszekrényként odahúzta a falhoz. Leo nem szólt semmit. Alexis várt egy keveset, aztán a kabátzsebéből kihalászta a selyembélésű tokot, és lassú, majdhogynem bánatos dallamokat harmonikázott, de egyre jobban belemelegedett, és nemsokára bátyja kedvenc dalát fújta. A nagy testvér elmosolyodott, lesietett az irodába, Alexis hallotta, hogy az íróasztal fiókja nyikorog, és már jött is vissza Leo, magához szorította féltett fényképezőgépét.

Alexis azon a napon kezdte a várépítést, amikor megtudta, hogy Laura áldott állapotba került. A kert végében az örökösen árnyékban maradó parcellát elkerítette, és lerakta egy parányi játékbirodalom alapjait, kavicsból, téglából, deszkából és apró cserepes növényekből, valóságos erődítményt sejtetett a tornyok, kapuk, hidak csoportozata. A fiatalabb Steiner majdnem dühös lelkesedéssel dolgozott, szándékosan nem zavartatta magát a bátyja csodálkozó pillantásaitól, egy szóval sem kérte a nagy testvért, hogy segítsen, holott akár leleményességét, akár kezűgyességét tekintve, Leo eredeti ötletekkel és pontos megvalósítással kápráztatott el mindenkit, bármiféle kétkezi munkánál. Alexis hajnalját kitartóan fúrta, faragta, szögelte és tapasztotta a kertbéli mesevárat, és patakot, barlangot, sziklakertet varázsolt köré, aztán a háttér szürke palánkját egyszer csak levendulakékkel mázolta vidámra, és piros kupolájú furcsa épületet festett középre, amely egyaránt lehetett világítótorony vagy elnagyolt kastély, báránnyelűk és magasra csapó hullámok egymásba olvadt fodrozódásában. Amint bevégezte a különös faliképet, dúsan faragott padot állított elé egy tojásdad alakú asztallal, s a kerti együtttest a ponyvatető felhelyezésével tette teljessé a következő napokban. Még mindig elégedetlen volt. Óriási cserép muskátlit tolt a palánkhoz, a tetőre vadszőlő indáit kötözte, és legvégül apró, tarkabarka lampionokkal díszítette a festményt. Leo az iroda ablakából nézte végig, miként harcol az öccse magányosan, az eltervezett meseország minden egyes darabkájáért, állt, zsebre dugott kézzel, és bármennyire is nehezére esett, betartotta a magának tett fogadalmát, hogy ezentúl, lesz, ami lesz, nem szól bele többé Alexis dolgába, nem ad tanácsot, nem kényszeríti választásra, nem sürget semmilyen döntést, nem akadályoz meg semmit, és ami mind közül a legnehezebbnek tűnt, nem és nem és nem segít, akárhogy is szükségesnek tartja esetleg. „Jede Stunde bringt Kampf, die letzte den Frieden”, írta a nagy testvér a naplójába aznap este. Diákkora óta rótta a feljegyzéseit egy vaskos fekete füzetbe, kissé jobb-

ra dűlő, szálkás, egyenletes gót betűkkel, az anyanyelvén, de gyakran váltott át a dallamosabb apanyelvre, s írása ilyenkor lazább, majd-hogynem pajkosabb sorokba rendeződött. Sokszor írt a növényekről. „Dió potyog az alkonyi kertben”, kezdett egy új oldalt Laura látogatásának éjjelén, s azzal fejezte be rövid elmélkedését, hogy „a kerítés tövében érik a szeder”. A két, majdnem költőinek nevezhető megálapítás közé mindössze néhány sort ékelt, melyeknek az volt a mondanivalója, hogy a cukrász vörös hajú lánya egy átkozott kis lotyó, aki ravasz fondorlattal behálózta a fiatalabb Steinert.

Műhely, 2003/1.

KAPECZ ZSUZSA (1956, BUDAPEST) LÍRIKUS, PRÓZAÍRÓ